

ภัลลิกา ศิลปบรรเลง

ภัลลิกา ศิลปบรรเลง

ข้าพเจ้ามีความยินดี ที่ได้มีโอกาสตอบแทนพระเดชพระคุณของเจ้า
พระคุณหลวงพ่อพระภาวนาโกศลเถร ที่มีต่อบิดามารดา ตลอดจนตัวข้าพเจ้า

และวงศาคณาญาติอย่างเหลือ
ล้นได้ในคราวนี้ เพราะคณะ
ศิษยานุศิษย์หลวงพ่อดำน้ำ
ได้รวบรวมประวัติของบุคคล
สมัยหลวงพ่ोजัดการพิมพ์เป็น
หนังสือขึ้น ด้วยมีจุดประสงค์
ที่จะให้ท่านทั้งหลายได้ทราบ
ซึ่งถึงกรณียกิจของเจ้าคุณพ่อ
ว่า ท่านได้ปฏิบัติกิจอันเป็น

การช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ให้ได้ประสพสุขอย่างไรบ้าง อีกประการหนึ่งก็เพื่อ
จะเผยแผ่วิชชาธรรมกายให้แพร่หลายขจรขยายไปไกล และช่วยเหลือบาง
ท่านที่สนใจในวิชานี้ แต่ไม่มีโอกาสเรียนหรือได้ถามผู้ใด โดยเหตุที่บ้านอยู่ไกล
บ้าง ไม่สามารถจะปลีกตัวไปรับคำสั่งสอนจากท่านเจ้าคุณหลวงพ่อดำน้ำ
หนังสือนี้ ก็จะแนะนำให้เกิดความเข้าใจ เป็นแนวทางให้ปฏิบัติได้ถูกต้อง
ข้าพเจ้าจึงขอนำเรื่อง “อานุภาพของวิชชาธรรมกาย มาเขียนเป็นมิตรพลีแก่
ท่านทั้งหลาย กุศลใด ซึ่งจะบังเกิดจากเรื่องนี้ ข้าพเจ้าขออ้อนวอนถวายแด่ท่าน
เจ้าพระคุณพระภาวนาโกศลเถร ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชชาธรรมกายให้แก่

มวลสานุศิษย์ อันมีข้าพเจ้ารวมอยู่ด้วยผู้หนึ่ง

อนึ่ง ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณท่านเจ้าคุณศรีสมโพธิ วัดสุทัศน์ เทพราราม เจ้าคณะตรวจการผู้ช่วยภาค ๖ เจ้าคณะจังหวัดนนทบุรี และเจ้าคณะอำเภอพระนครศรีไธ ๓ ที่นี้ด้วยความเคารพอย่างสูง ที่พระคุณเจ้า ได้กรุณาแนะนำแนวทางในการเขียนและตรวจแก้ให้ ทั้งยังแสดงความคิดเห็นของท่านลงไว้เป็นสักขี

ทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ ย่อมมีสภาวะแตกต่างกัน บางคนก็เกิดมาในตระกูลสูง มั่งมีเหลือล้น สมบูรณ์ด้วยข้าทาสบริวารล้นหลาม ได้พบแต่ความสุขสบายทุกอย่าง จนเกือบไม่รู้จักรู้จักว่าความยากจนและความทุกข์ยากลำบากนั้นเป็นอย่างไร บางคนก็ยากจนข้นแค้นอย่างที่สุด แม้แต่จะกินเข้าไปก็แทบไม่มี ได้รับความทุกข์ยากลำบากแทบเลือดตากระเด็นตั้งแต่ลืมตาขึ้นมาดูโลกทีเดียว บางคนมีรูปร่าง หน้าตา งดงาม เป็นที่เจริญตาแก่ผู้ที่ได้พบเห็น บางคนก็ชั่วร้าย เลี้ยงจนมองแทบไม่ได้ บางคนก็มีอายุยืนยาวไปจนแก่เฒ่า บางคนอายุสั้น ต้องตายเสียตั้งแต่ยังเป็นเด็กหรือในวัยหนุ่มสาวก็มี ทั้งนี้เพราะอะไร ก็เพราะกรรมเก่านั้นเองตกแต่งให้ กรรมย่อมจำแนกสัตว์โลกให้เป็นไปต่างๆ กัน ตามผลของตนที่ได้กระทำไว้ในอดีตชาติ และกรรมเก่านี้นิยมติดตามบุคคลผู้กระทำการกรรมนั้นเรื่อยไปเหมือนเงาตามตัว ถ้าได้โอกาสเมื่อใดก็ส่งผลให้ ทนทั้งกรรมดี และกรรมชั่ว ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า จะหนีอะไรก็ยังพหนีให้พ้นได้ แต่การที่จะหนีกรรมเก่าให้พ้นนั้นเป็นการเหลือวิสัย ไม่มีใครที่จะหนีให้พ้นได้ แม้แต่พระอรหันต์ เพราะกรรมเก่านี้นั้นแรงมาก มีสภาพเหมือนดาซึ่งเที่ยงตรง และยุติธรรมที่สุด ไม่มีการเห็นแก่หน้า หรือผ่อนผันให้แก่ผู้ใดทั้งสิ้น ลงถ้าได้ประพฤติดไปทางใดแล้ว กรรมนี้จะส่งผลให้ตามทีตนประพฤติดไปนั้น ด้วยเหตุนี้ พระพุทธเจ้าบรมศาสดาของโลก พระองค์มีพระหฤทัยเปี่ยมไปด้วยพระกรุณาคุณต่อสัตว์โลกทั้งหลาย ทรงพระเมตตาและห่วงใยต่อสรรพสัตว์ว่า จะต้องได้รับทุกข์เพราะกรรมนั้น พระองค์จึงได้มีพระพุทพจน์ตรัสสอนไว้ว่า

“ปาปานิ ปริวชฺชเย ปุณฺณานิ กิยฺราถ สุขาวหาणि” แปลว่า “สัตว์โลกทั้งหลาย พึงละเว้นเสียจากบาปเกิด ควรสั่งสมแต่บุญอันจักนำสุขมาให้” หมายความว่า “ให้ปวงมนุษย์ทั้งหลายกระทำแต่ความดี ละเว้นเสียจากความชั่วทั้งมวลโดยเด็ดขาด” เมื่อผู้ใดประพฤติหรือปฏิบัติตามพระพุทธรวจนะได้ ก็จะได้รับประโยชน์สุขโดยทั่วกัน

ฉะนั้นบรรดาเราทั้งหลายควรภูมิใจเกิดว่า เป็นลาภอันประเสริฐ และเป็นกำไรของท่านอย่างยิ่งแล้วในการที่ได้เกิดมาในพระพุทธศาสนา ไม่เสียที่ที่เกิดมาได้มีโอกาสสร้างสมบุญบารมี ได้มากเพราะมนุษย์เราจะมีโอกาสสร้างสมความดีได้ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น เมื่อสิ้นชีวิตไปแล้วก็หมดโอกาสเรามาอาศัยโลกนี้อยู่เพียงชั่วครู่ยามเดียว เปรียบเหมือนคนเดินทางไกล ผ่านมาพบศาลาเข้ากลางทาง ก็หยุดพักผ่อนพวยเหนื่อยชั่วขณะหนึ่ง เมื่อพักผ่อนพวยเหนื่อยแล้วก็ออกเดินทางต่อไปอีก หรืออีกนัยหนึ่งก็เปรียบเสมือนตัวเรานี้เป็นนายสำเภานำเรือมาจอดคอยรับสินค้าที่ทำเรือใหญ่คือโลกนี้ จึงเป็นหน้าที่ของนายสำเภานำเรือมาจอดคอยรับสินค้าที่ทำเรือใหญ่คือโลกนี้ จึงเป็นหน้าที่ของนายสำเภานำเรือมาจอดคอยรับสินค้าที่ทำเรือใหญ่คือโลกนี้ จะรับสินค้าชนิดใดบรรทุกเรือกลับไปจึงจะขายดีและมีกำไรมาก ในระยะนี้ถ้านายสำเภาผู้ใดเป็นคนฉลาดมองเห็นเหตุการณ์ไกล ก็จะเลือกเอาแต่สินค้าที่ขายได้กำไร บรรทุกเรือของตนกลับไปเพราะเขามองเห็นแล้วว่า ชีวิตของคนเรานี้ไม่จริงยั่งยืน ถ้าจะเปรียบดูแล้วก็ไม่ผิดอะไรกับฟองน้ำที่ลอยอยู่ จะดับไปเมื่อไรก็ได้ ฉะนั้นผู้ฉลาดจึงไม่ยึดถือเอาว่าสิ่งนั้นสิ่งนี้เป็นของตน เพราะล้วนแต่เป็น อนิจจัง ทั้งสิ้น สิ่งของทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นวิญญานทรมย์หรือวิญญานกทรมย์ก็ตาม เรามีโอกาสได้ใช้สอยหรือเป็นเจ้าของอยู่ก็แต่เมื่อตอนที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น พอสิ้นชีวิตแล้วก็ต้องตกเป็นของคนอื่นเขาหมด เพราะเราเอาไปไม่ได้ แม้แต่ร่างกายซึ่งเรารักอย่างที่สุด ยังต้องทอดทิ้งไว้เหมือนท่อนไม้ เขาเอาเงินใส่ปากให้ยังไม่สามารถเอาไปได้ จะเอาไปได้อย่างไรคือความดี ความชั่ว หรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า บุญและบาปนั่นเอง เมื่อรู้แจ้งเห็นจริง

ดังนั้นแล้ว ก็ควรที่เราจะรีบหาทางช่วยเหลือตนเองให้ได้รับความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้าเสียแต่ในบัดนี้เถิด

วิธีช่วยให้ได้รับความสุขนั้นมีอยู่มากหลาย ทั้งไม่ต้องเสียเงินทองในการประกอบกิจการด้วย ในขั้นแรกคือ การฟังเทศน์ รักษาศีล หมั่นสวดรับฟังพระธรรมเทศนา แล้วมาคิดตรึกตรองดูให้เห็นจริงตามนั้น เมื่อจิตใจเจริญงอกงามขึ้นตามรสของพระธรรมแล้ว ก็ควร

หมั่นไปไต่ถาม และสนทนาคำถามความรู้จากบรรดาท่านผู้รู้ต่างๆ เป็นการเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ที่ได้รับนั้นให้มากยิ่งขึ้น “สุข ยาว ชรา สีส ลีล โลเก อนุตตร”

ต่อจากนี้ ก็ลองฝึกหัดทำให้สงบระงับด้วยการนั่งสมาธิแน่วแน่ เพื่อหาทางทำจิตให้สงบต่อไป จิตของเราจะไม่ผิตอะไรกับเด็กที่ซุกซน ย่อมโลดเต้นไปเรื่อยไม่มีเวลาหยุดยั้ง เพราะอำนาจของนิวรณ์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้ง ๕ อย่างนั้นครอบงำไว้กระทำให้เศร้าหมองและขุ่นมัว อยู่เป็นนิจ ไม่มีความสุขได้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเราที่จะขบไล่นิวรณ์ ๕ นั้น ให้พ้นไปเสียจากดวงจิต ด้วยการฟังเทศน์ รักษาศีล เจริญภาวนาจนเป็นนิสัย เมื่อจิตปราศจากนิวรณ์แล้วย่อมผ่องใส ทำให้การบำเพ็ญสมาธิ รักษาศีล และเจริญภาวนาได้ผลดียิ่งขึ้น จนถึงขั้นสำเร็จประโยชน์ได้ ต่อจากนี้จะได้กล่าวถึงอานาภาพของ “วิชชาธรรมกาย” ซึ่งเป็นหนทางภาวนาจนเกิดสมาธิอันจะทำให้ผู้บำเพ็ญเพียรได้รับประโยชน์สุขได้อย่างแท้จริง ซึ่งข้าพเจ้าได้ประสบมาแล้ว

“ปณณายตถ วิปัสสติ ปณณาย ปริสุทฺถติ”

วิชาธรรมกายนี้ เป็นวิชาที่สูงและลึกซึ้งมาก ยากที่จะหยิบยกยื่นให้กันได้ เพราะเป็นวิชาปฏิบัติกิจในทางพระพุทธศาสนา คนที่จะเรียนให้รู้ธรรมะของพระพุทธเจ้าได้ ต้องเรียนทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติ ซึ่งเรียกว่า ปริยัติลัทธิธรรม ๑ และปฏิบัติลัทธิธรรม ๑ ในที่นี้จะพูดถึงทางปฏิบัติลัทธิธรรม หรือ วิปัสสนากรรมฐานชั้นสูง คนที่ปฏิบัติกิจทางวิปัสสนาสำเร็จถึงจุดหมายแล้ว จะได้ทิพย์ญาณ (หุทิพย์ ตาทิพย์) สามารถรู้เห็นสิ่งต่างๆ ทั้งในและนอกภพได้ ตลอดจนคนที่ตายแล้วไปอยู่ที่ไหนก็ทราบและทำการ ติดต่อด้วยได้ วิชานี้เป็นของจริงในพระพุทธศาสนาจะพิสูจน์ได้เฉพาะตัวผู้ซึ่งประพฤติตนตามธรรมะปฏิบัติของพระพุทธเจ้าเท่านั้น วิชานี้ไม่จำกัดลัทธิ แต่เฉพาะภิกษุสามเณร แม้ฆราวาสทั่วไปไม่จำกัดเพศ และวัย ก็มีโอกาสดูจะศึกษาและปฏิบัติให้สำเร็จประโยชน์ได้ทุกคน เว้นเสียแต่จะไม่มี ความอดทนและความเพียรเพียงพอเท่านั้น

สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ได้เคยไปศึกษาธรรมประเภท ๒ คือปฏิบัติลัทธิธรรมนี้จากท่านเจ้าคุณพ่อ พระภิกษุโกศลเถร เมื่อประมาณ ๓๐ กว่าปีมาแล้ว ตั้งแต่สมัยท่านยังดำรงตำแหน่งพระครูสมณธรรมสมาทานอยู่ แต่การปฏิบัติครั้งนั้นไม่ได้ผลเนื่องจากข้าพเจ้ามีภารกิจอย่างอื่นที่ต้องทำอยู่มาก จึงมิได้มีเวลาปฏิบัติกิจทางศาสนาได้เต็มที่ คงหาโอกาสทำได้บ้างเพียงเล็กน้อยเท่านั้น จึงยังมิได้ผลเช่นเคย ข้าพเจ้าเลยนึกท้อใจว่า ชาตินี้เห็นจะไม่มีบุญวาสนาได้บรรลุธรรมวิเศษนี้เสียแล้วเป็นแน่ เพราะคนที่เขาไปศึกษาเล่าเรียน ที่หลังข้าพเจ้าตั้งหลายปียังได้บรรลุธรรมะถึงขั้นธรรมกายกันไปแล้วเป็นจำนวนมาก แต่แล้วในที่สุด พระท่านก็โปรดข้าพเจ้าให้ได้บรรลุธรรมวิเศษถึงขั้นธรรมกายสมความปรารถนา

มูลเหตุ ที่นำไปให้ข้าพเจ้า ได้บรรลุธรรมะถึงขั้นธรรมกายนั้นคือ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๔๗๙ บิดาของข้าพเจ้าหลวงประดิษฐ์ไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) ได้ป่วยเป็นโรคบิดและลำไส้พิการ ข้ายังมีโรคอื่นผสมเข้าอีก

เช่นโรคหัวใจรั่วซึ่งท่านเป็นอยู่ ก่อนแต่ได้รับการ จันทุเลาแล้วกลับกำเริบขึ้นอีก จึงทำให้มีอาการมากอย่างน่าวิตก บุตรภรรยาของท่านทุกคนมิได้นิ่งนอนใจ ได้ให้การรักษายาบาลกันอย่างเต็มที่ แพทย์ที่ทำการรักษาก็ล้วนแต่เป็นแพทย์ชั้นหนึ่ง ที่สำเร็จมาจากต่างประเทศทั้งนั้น แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น คงทรงกับทรุดอยู่เช่นเดิม ข้าพเจ้ากับพี่สาวคนใหญ่ (ชื่น ศิลปบรรเลง)

เชื่อมั่นในอำนาจของคุณพระรัตนตรัย ได้อัญเชิญพระพุทธรูปประจำดวงชะตาของคุณพ่อกับรูปของเจ้าพระคุณหลวงพ่อดำน้ำประดิษฐาน ไว้ใกล้เตียงนอนเหนือศีรษะของท่านในขณะที่ท่านมีอาการไม่สู้ดี พวกที่พยาบาลทุกคนก็ช่วยกันภาวนา สัมมา อรหัง เรื่อยไป รู้สึกว่าอาการค่อยทุเลาขึ้น จนเป็นที่สังเกตได้ ด้วยพุทธานุภาพปรากฏเช่นนี้ พี่สาวข้าพเจ้าจึงไปกราบเรียนเจ้าพระคุณหลวงพ่อ ขอบารมีให้ท่านช่วยถอนอาการโรค และขอธรรมกายมาช่วย ถอนอาการที่บ้านด้วยเพราะอาการหนักมาก แม้เจ้าคุณหลวงพ่อก็จะทราบโดยทิพย์ญาณของท่านแล้วว่าอาการป่วยของคุณพ่อข้าพเจ้าไม่มีหวังหาย ท่านก็ยังกรุณาให้แม่ชีธรรมกายไปช่วยถอนอาการป่วยให้ที่บ้านผลัดละ ๒ คน แล้วท่านให้สติแก่พี่สาวข้าพเจ้าว่า “ไปบอกคุณหลวงให้หมั่นภาวนาไว้ เมื่อไม่หายก็จะได้ไปที่ดี” คุณพ่อข้าพเจ้าท่านก็ได้ภาวนาตามคำสั่งของหลวงพ่อก่อนหน้าที่คุณพ่อกำลังมีชีวิตประมาณ ๔-๕ วัน ในขณะที่แม่ชีเขานั่งเข้าที่ถอนโรค ข้าพเจ้าก็นั่งกับเขาบ้าง และมุนานั่งอย่างชนิดเอาเป็นเอาตายทีเดียว

เพราะเห็นว่าเป็นวิธีเดียวที่จะช่วยให้คุณพ่อหายป่วยได้พร้อมกับตั้งสัตย์อธิษฐานในใจว่า “ด้วยเดชะอำนาจคุณพระพุทเจ้า และหลวงพ่ วัดปากน้ำ จงโปรดบันดาลให้ข้าพเจ้าได้สำเร็จวิชาธรรมกายของหลวงพ่ หากข้าพเจ้าได้สำเร็จวิชาธรรมกาย และช่วยถอนอาการโรคของคุณพ่อจนท่านหายเป็นปกติดีแล้ว ข้าพเจ้าจะลาออกจากงานไปบวชช้อยู่ที่วัดปากน้ำ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องเสียเลือดเนื้อและชีวิต เพื่อช่วยให้คุณพ่อคงชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าก็ยินดีสละทุกอย่างเพื่อเป็นการสนองพระเดชพระคุณท่าน” ด้วยอำนาจสัตย์อธิษฐานนี้เอง พระท่านก็โปรดข้าพเจ้า วันหนึ่งเมื่อข้าพเจ้าเข้ารับเวรพยาบาลคุณพ่ ก็นั่งเข้าที่ภาวนา “สัมมา อรห” เช่นเคย ในครั้งนี้ ตั้งใจแน่วแน่ว่า ถ้าไม่สำเร็จจะไม่ยอมลุกขึ้นจากที่ จะนั่งคร่ำเคร่งอยู่เช่นนี้ทั้งกลางวันกลางคืน โดยไม่ยอมกินยอมนอน หรือเปลี่ยนอิริยาบถอีกเลย ในที่สุดข้าพเจ้าก็แลเห็นเป็นแสงสว่างจ้าเหมือนแสงของดวงอาทิตย์ปรากฏขึ้นอย่างแจ่มชัดตรงหน้า แล้วมองเห็นร่างของคุณพ่อข้าพเจ้าถูกตัดออกจากกันเป็นท่อนๆ ข้าพเจ้าจึงเล่าให้แม่ชีธรรมกายฟัง แม่ชีนั่นคือคุณร่ำภา โพธิ์คำฉาย กับคุณชั้น จอมทอง ต่างพากันบอกข้าพเจ้าว่า “คุณเห็นธรรมะคือได้วิชาธรรมกายของหลวงพ่แล้ว” แม่ชีทั้งสองแนะนำให้ข้าพเจ้าพยายามทำความเข้าใจให้มากยิ่งขึ้น แล้วสอนวิธีถอนโรคให้จนข้าพเจ้าเชื่อมร่างกายของคุณพ่อที่ขาดออกจากกันนั้นติดได้ สังเกตว่าคุณพ่ค่อยๆ ลุกขึ้น ต่อมาคุณท่ม (แม่ชีธรรมกายที่หลวงพ่ส่งมาลัดเปลี่ยนเวรช่วยถอนอาการโรครุ่นที่ ๒) ได้กรุณาต่อวิชาให้ข้าพเจ้าจนได้ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขอพระราชทานรัตนะ ๗ (รัตนะ ๗ นี้เป็นของคู่มือของธรรมกาย ผู้ซึ่งสำเร็จวิชาธรรมกายของหลวงพ่แล้วทราบดีทุกคน) ข้าพเจ้าได้ใช้วิชาธรรมกายถอนอาการโรคของคุณพ่อยู่ประมาณ ๒-๓ วันก็ได้เห็นกายทิพย์ใสเป็นแก้วขาวบริสุทธิ์สวยงามมาก ออกมาจากอกของคุณพ่ ข้าพเจ้าบอกคุณชั้นและคุณท่มซึ่งนั่งถอนโรคอยู่ด้วยกันให้ดู แล้วช่วยกันสะกดด้วยอำนาจของธรรมกาย

นี่จนกายทิพย์ของคุณพ่อกลับเข้าไปในร่างอีกดังเดิม เป็นอยู่เช่นนี้หลายครั้งหลายครา ข้าพเจ้าจึงแน่ใจว่าอาการป่วยของคุณพ่อไม่มีทางรอด หลวงพ่อท่านจึงได้สั่งกำชับมากับพี่สาวให้บอกคุณพ่อน้อยๆในการภาวนา และเมื่อวันที่ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อก็ได้มาฉันอาหารบิณฑบาตที่บ้านก่อนหน้าคุณพ่อจะสิ้นนั้น ท่านยังได้กรุณาบอกแก่คุณพ่ออีกว่า “คุณหลวง! ทำใจให้ตึะ หมั่นภาวนาไว้ให้มัน เราสู้เขาไม่ได้ เราก็คงไปทางดี” โอวาทของเจ้าพระคุณหลวงพ่อดังนี้ทำให้คุณพ่อข้าพเจ้าได้สติ และภาวนาอยู่จนกระทั่งท่านสิ้นไป

ด้วยอำนาจของการภาวนานี้แหละ เมื่อก่อนหน้าที่คุณพ่อจะสิ้นใจ ข้าพเจ้าได้เห็นมีขบวนแห่ ประกอบด้วยเครื่องสูง มีฉัตร อภิธัมม ชุมสาย บังแทรก บังสุรย์ ฯลฯ มาลอยอยู่เหนือร่างของท่านเมื่อกายทิพย์ออกจากร่าง ขบวน

แห่นั้นก็เข้าห้อมล้อม นำกายทิพย์ของคุณพ่อขึ้นรถที่มาในขบวนนั้น แล้วก็เคลื่อนขบวนลอยสูงขึ้นสูงขึ้นทุกที จนลับหายไป ในอากาศ ข้าพเจ้าถามคุณพ่อกับว่าที่ข้าพเจ้าเห็นนี้

เป็นความจริงหรือไม่ ก็ได้รับการยืนยันว่า “เป็นความจริง” ข้าพเจ้า จึงไม่เสียใจในมรณกรรมของคุณพ่อครั้งนี้ เพราะได้เห็นและรู้ว่า ท่านไปสู่ที่สุขจริงๆ

บางท่านอาจไม่เชื่อว่า เพียงแต่การภาวนาเมื่อก่อนจะตายเท่านั้นจะมีกุศลสูงส่งให้ ซึ่งเป็นการเหลือวิสัย ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า คนเราเมื่อเวลาจะตายนั้นมีหนทาง ๒ แพร่ง ถ้านึกถึงกรรมชั่วก็ต้องไปสู่ทุกข์ ถ้านึกถึงกรรมดีก็ไปสู่สุคติ คุณพ่อ ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญความเพียรในวิชาของหลวงพ่อกว่า ๒๐ ปีแล้วทั้งท่านยังมั่นในพระพุทธศาสนาอย่างแน่วแน่ท่านได้ประกอบกุศลกิจมิได้ขาด มีทำบุญให้ทาน ฯลฯ และให้วิยาทานแก่คนทั่วไปทุกวัน ด้วยการสอน

วิชาดนตรีปี่พาทย์ทุกชนิดให้เปล่าๆโดยมิได้คิดมูลค่าสิ่งใดนับเป็นเวลาหลายสิบปี ท่านได้ประกอบกองการกุศลบำเพ็ญ วิทยาทานเช่นนี้เรื่อยมาจนมีลูกศิษย์ลูกหามากมายเกือบครึ่งประเทศ คนเหล่านั้นต่างก็นำเอาวิชาความรู้ที่ได้รับจากท่านนั้นไปประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองและครอบครัว อยู่ตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ ผลของการที่ท่านได้ประกอบกองการกุศลไว้มากมายนี้เอง กับทั้งท่านเชื่อมั่นในวิชาของหลวงพ่อย่างจริงจัง ท่านภาวนาอยู่เรื่อยมิได้ขาด ฉะนั้นเมื่อท่านดับจิต กรรมจึงส่งให้ไปสู่สุคติ ข้าพเจ้าได้ทราบในภายหลังเมื่อข้าพเจ้าได้เรียนวิชาพูดกับวิทยุญาณต่างๆ ได้แล้วว่า คุณพ่อของข้าพเจ้าท่านได้เห็นธรรมะของพระพุทธเจ้าเมื่อจวนจะสิ้นใจ จากการภาวนาวิชาของหลวงพ่ วัดปากน้ำ กุศลนี้จึงส่งให้ท่านได้ไปเสวยสุขและบำเพ็ญธรรมอยู่บนสวรรค์ชั้น ๔ คือชั้นดุสิต ซึ่งสวรรค์ชั้นนี้ เป็นที่สถิตย์สำหรับเทพเจ้าผู้มุ่งบำเพ็ญธรรมเท่านั้น

การที่ข้าพเจ้าได้วิชาธรรมกายนี้แปลกไปกว่าผู้อื่นมาก ข้าพเจ้าจึงมีโอกาสแนะวิธีที่จะให้ผู้อื่นปฏิบัติตามได้ ถ้าท่านผู้ใดสนใจจะเรียนได้จากเจ้าพระคุณหลวงพ่ วัดปากน้ำ ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าวิชานี้เป็นของมีจริงในพระพุทธศาสนา และให้ผลคือ ความสุขอย่างแท้จริงแก่ผู้ปฏิบัติ ขอท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลายที่สนใจ ในทางนี้ ลองสละเวลาของท่านปฏิบัติกิจทางธรรมะปฏิบัติดูบ้างเพียงวันละเล็กน้อยเป็นการสั่งสมบุญไปในตัว แม้จะยังไม่สำเร็จทีเดียว อย่างน้อยที่สุดก็ยังทำให้จิตได้มีเวลาพักผ่อนบ้างในบางขณะ แล้วต่อไปประโยชน์ก็จะเกิดกับท่านอย่างเหลือหลาย ด้วยการที่ทำให้ท่านสามารถชนะใจตนเอง ซึ่งเป็นยอดของชัยชนะทั้งหลายในโลกนี้ตามเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าได้ประสบมาและนำมาเล่านี้ ท่านอาจไม่เชื่อ แต่ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจว่า ข้าพเจ้ากล่าวในสิ่งที่ไม่อาจเป็นไปได้ หรืออาจเป็นความจริงนั้น ข้าพเจ้าขอให้ท่านพิสูจน์ด้วยตัวของท่านเอง ด้วยการเรียนภาวนาวิชาธรรมกายจากเจ้าพระคุณพระภิกษุโกศลเถร (หลวงพ่ วัดปากน้ำ)

ผู้ประกอบกรรมดีเมื่อมีชีวิต ครั้นดับจิตจะได้ไปสวรรค์

ณ ชั้นสี่เป็นที่บำเพ็ญธรรม จ้าวสวรรค์ชั้นดุสิตสถิตย์ครอง
 วิมานแมนแดนฟ้าสง่าครี ธรรมเทพสุภาบัติเป็นที่สอง
 ที่รวมเทพเพียรบุชิตตั้งจิตปอง เป็นโพธิสัตว์ปราชญ์ทั้งผองของโลกา
 บรรดาร์ตนาจารย์ชาญสันทัด สรรพสมบัติตัดขาดไม่ปรารถนา
 มุ่งเจริญตามรอยบาทพระศาสดาเพื่อสืบต่อศาสนาให้ถาวร
 เมื่อยามโลกยุคเข็ญเห็นวิบัติ เพราะหมู่สัตว์โลกลืมนิ่งซึ่งคำสอน
 เทพผู้ทรงคุณธรรมอันบรร ก็จุติมาดบร้อนให้ร่ำเฝื่อน
 ข้าพเจ้าได้เขียนข้อความ ข้างต้นจบไปแล้ว ก็พอมีเรื่องซึ่งน่าจะนำ

มาเล่าเพิ่มเติมอีก กล่าวคือ
 เมื่อวันพุธที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ.
 ๒๔๗๙ เวลาประมาณ ๑๒.๐๐
 น. เศษ ได้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นที่
 บริเวณบ้านบาตร ด้านถนน
 ตัดใหม่ หลังบ้านของข้าพเจ้า
 เพลิงไหม้ลุกลามขึ้นอย่าง
 รวดเร็วน่ากลัวมาก เวลานั้น
 ข้าพเจ้ากับพี่สาวและคนใน

บ้านต่างไปทำงานกันหมดเหลือแต่คุณแม่กับคุณป้าซึ่งอยู่ในวัยชรา ทั้ง ๒ คน
 ซ้ำยังป่วยเสียอีกคนหนึ่งด้วย จึงทำให้เกิดอลเวงกันใหญ่ บังเอิญเคราะห์ดีที่พี่
 สาวของข้าพเจ้าได้ไป ธุระที่ร้านศึกษาภัณฑ์ ได้ยินเขาพูดกันว่า “ไฟไหม้
 สะพานดำ!” ก็ตกใจ จึงรีบกลับมาบ้านเพื่อจะดูว่า จะใช้ทางแถวบ้านหรือไม่
 ก็มาเห็นเหตุการณ์เข้าพอดี จึงให้คนรีบโทรศัพท์ไปตามข้าพเจ้าที่ทำงานทันที
 ข้าพเจ้ารีบมาโดยเร็ว ก็ได้เห็นบ้านที่อยู่ถัดจากบ้านของข้าพเจ้าไปนั้น กำลัง
 ถูกไฟไหม้ลุกลามอยู่ซดซดช่วง แสงเพลิงจับต้องฟ้าแดงฉาน ทั้งลมก็พัดกระโชกเอา
 เปลวไฟแลบมาทางบ้านข้าพเจ้า ทำท่าคล้ายกับจะลามมาถึงในไม่ช้า คนใน

บ้านก็กำลังชนของหนิกันซุลมน ข้าพเจ้าเห็นท่าไม่ดี จึงสำรวจจิตเข้าไปใฝ่
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และองค์พระรัตนธาตุอันธรรม ทูลขอ
อาราธนาให้ทรงช่วย และเชิญพระเพลิงมาขอรับรองให้หยุดลูกกลมต่อไป กับ
อัญเชิญรูปเจ้าพระคุณหลวงพ่อดำปากน้ำมาโบกพัดเพื่อกันมิให้ลมและไฟที่กำลัง
ไหม้ลามอยู่นั้นพัดมาทางบ้านข้าพเจ้า แล้วให้ส่งบลงโดยเร็ว ด้วยอำนาจของ
คุณพระรัตนตรัย และอำนาจของวิชาธรรมกาย กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
ทั้งลมและไฟที่กำลังคุกคามมาอย่างน่ากลัวนั้น ก็หวนกลับไปทางอื่นทันที
และส่งบลงในเวลาไม่นาน บ้านของข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจากการเป็นเหยื่อพระ
เพลิงไปได้อย่างประหลาด เป็นที่อัศจรรย์แก่คนทั้งหลายที่ได้พบเห็นยิ่งนักทุก
คนพากันออกปากว่า “ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย” แต่ก็ได้เป็นไปแล้วจริงๆ ทั้งนี้
ข้าพเจ้าขอยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า “ด้วยอำนาจพระพุทธานุภาพ และวิชา
ธรรมกาย”

เห็น	ใดฤท้าวมหัน	ธรรมสาร
จำ	แต่นิมิตรฐาน	ถ่องแท้
คิด	จิตแจ่มเกิดการ	กายก่อง เกิงนา
รู้	ยิ่งเบญจขันธ์แม่	แต่ล้วนอนิจจัง

